

Titlu original (ro.): Greșelile nu iartă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOINES, ANNA

Greșelile nu iartă / Anna Moines

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-504-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

ANNA MOINES

Greșelile nu iartă

Editura și Tipografia
ALCRIS

*EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":*

1129	Sara Craven	-Departa de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion
1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMinn	-Anotimpul regăsirii
1142	Charlotte Lamb	-Ritualul posedării
1143	Mary Burchell	-Două iubiri trecătoare
1144	Pamela Toth	-Așteptare răsplătită
1145	Leslie Lafoy	-Vacanță prelungită
1146	Anna Moines	-Regrete tardive
1147	Jean Saunders	-Jurnalul Ninei
1148	Margaret Way	-Lebăda albă
1149	Mary Irwin	-În noaptea africană
1150	Kate Walker	Tinerete ratată?
1151	Annabel Jones	-Fotomodel de conjunctură
1152	Ann Josephson	-Întoarcerea acasă

Capitolul 1

Ambulanța pătrunse pe poarta spitalului cu sirena urlând, și ajungând în fața intrării la urgențe, mai multe cadre medicale se apropiară de ea.

Ușa din spate a salvării fu deschisă și doi bărbați traseră de masa mobilă pe care se zărea un accidentat.

În grabă porniră spre intrare și după nici două minute totul se cufundă în liniște.

În sala de gardă cel de pe patul mobil a fost trecut pe masa de consultații. Fața, mâinile și cea mai mare parte a hainelor îi erau pătate de sânge. Doi doctori și trei surori erau în jurul mesei examinând atenți pacientul și după aproape o oră cei doi medici putură să se edifice asupra acestuia, dar abia peste câteva zile după alte analize și consultații vor putea să se pronunțe. Deocamdată se asiguraseră că viața nu-i era în pericol și cele câteva furtunuri ce-și făceau treaba

prin acele infipte în brațele celor două mâini ale pacientului îl mențineau în viață.

Victor plecase trântind ușa de parcă ar fi vrut să sară din zid. Cearta avută cu Ileana l-a făcut să aibă această ieșire furtunoasă, total nepotrivită temperamentului acestuia.

Nu o putea înțelege de ce avea aceste răbufniri fără vreo logică. El era tot timpul atent, liniștit să nu spună ceva ce ar supăra-o, dar ea făcea totul parcă pentru a fi opusul lui. De foarte multe ori încercase să aibă cu ea discuții normale care să nu o provoace, dar totul era în zadar.

– Lana, așa-i spunea la început, nu știu ce vrei de la mine de ești așa tăfnoasă. Scuză-mi expresia, dar totul este la tine așa cum ți-am spus. Am greșit cu ceva față de tine, te-am supărat cu vreo vorbă?

– Da, spuse aceasta roșie la față, bătând cu piciorul în parchet. Doar faptul că te văd mă înfurie și mă face să fug.

Victor încerca să înțeleagă această repulsie față de el, și nu o află.

Nu era prima dată când îi reproșa aceasta și după multe frământări găsi că cea mai bună soluție este divorțul.

– Nu te mai vreau lângă mine, continuă ea roșie la față. Am să divortez. Nu vreau ca acum după ce te-ai folosit de banii mei și ai tatei să te las cu ei.

– Dar nu-i adevărat întru totul. Eu aveam cele două ateliere de reparat înainte de a ne căsători. Că ulterior ne-am

dezvoltat așa de mult s-a datorat și ajutorului financiar al tatăl tău, dar ai câpătat procente din companie, așa că nu poți spune că ți-am folosit banii pentru mine. Totul este legal. Ai venit cu mărire de capital și ai câpătat participații în firmă. Vezi oare aici vreo neregulă făcută de mine!

– Dar nu înțelegi că nu te vreau lângă mine și în firme?

– Spui aberații draga mea.

– Termină cu dulcegăriile. Nu sunt și nici nu voi fi vreo dată draga ta.

– Dar așa îți spuneam la început și-ți plăcea.

– Așa credeai tu.

– Bun, sunt de acord cu tine, dar lasă-mă să am părerea mea. Eu te-am iubit, poate o fac și acum, deși faci totul pentru a mă îndepărta de tine.

– Asta îmi doresc cel mai mult.

Era prea mult pentru el și nemăirezistând se întoarce și ieși trântind ușa după el.

Victor terminase Facultatea de Transporturi, secția Autovehicule rutiere fiind unul din cei mai buni absolvenți. Deși a fost căutat de firme mari pentru a fi angajat, a preferat să-și facă propria afacere și cu banii obținuți din vânzarea unui apartament ce aparținuse bunicului din partea mamei și-a deschis un service auto și după o jumătate de an a deschis altul.

Știa cum să procedeze pentru a nu claca. Meseriașii ce-l

ajutau au fost aleși după ce le-au fost testate cunoștințele și astfel cei zece angajați erau ași în meserie, iar salariile erau pe măsură.

Atelierul lui devenise foarte cunoscut și doar limita acestuia îl supăra pe Victor.

Așa și-a deschis cel de-al doilea atelier și acum era mulțumit.

– Domnu' inginer, îi spuse în una din zile Mache, șeful atelierului, avem o persoană care pare isterică și nu știm ce să facem. Îmi vine să-i închid ușa atelierului în nas. Țipă și ne insultă de parcă am fi noi de vină că nu-i mai pornește mașina.

– Atunci fiți calmi și controlați-i mașina să vedeți ce are. Nu o putem lăsa să plece supărată pe noi.

– Așa am face dacă ar avea mașina cu ea, dar este undeva și ne cere să i-o aducem.

– Cum așa! Atunci cu ce a venit?

– Nu știu că m-am pomenit în atelier cu ea și țipa. Nu știu la cine țipa că nu era nimeni cu ea sau lângă ea.

– Hai Mache să văd și eu „minunea”, spuse zâmbind Victor și se ridică din scaun.

Au pornit amândoi prin atelier. Multe mașini și mecanicii roiau în jurul lor.

– Priviți-o acolo, spuse Mache arătându-i o tânără ce vorbea la telefon.

Victor înaintă prudent și pe măsură ce se apropia distingevoa vocea tinerei care parcă se răstăia la cineva.

– A!... ți-ai făcut apariția după atâta timp, spuse ea privin-

du-l pe Mache.

Închise telefonul fără a-și lua la revedere de la cel cu care vorbea și continuă:

– Mai lăsat ca pe o proastă și ai dispărut.

– Dar...începu timid mecanicul.

– Lasă Mache. acum este cu mine. Du-te la lucru.

Rămași singuri se priveau.

Tânăra, care-l tulbură pe Victor, era elegantă, foarte frumoasă și bine proporționată, cum spun băieții despre fetele cu un corp încântător.

Apariția lui Victor a transformat-o din tână pusă pe scandal în una liniștită, ascultătoare, care nu știa ce să spună.

Victor și-a dat seama de încurcătura în care aceasta fusese pusă de apariția lui și-i zise:

– Am aflat de necazul în care sunteți și sunt aici pentru a vă ajuta. Să vedem mașina, ceru el.

– Dar nu o am aici, spuse ea parcă având un nod în gât. Este acolo, spuse arătând cu mâna într-o direcție arbitrară.

– Atunci să mergem, spuse el din nou.

– Cum? Pe jos!

– Da! Ce-i așa departe?

– Vom vedea, spuse ea și se întoarse pornind spre ieșire.

Victor o urmă, după ce-i spuse lui Mache câteva vorbe, privindu-i mișcările și ar fi vrut să meargă ore în șir doar să o privească.

Tânăra se întoarse și văzându-l la aproape zece metri în spate îl aștepta și când se apropie o văzu cu mâna întinsă.

– Ileana Dobrotă, spuse așteptându-i mâna tânărului.
– Victor Bulgaru la ordinele dumneavoastră, răspunse acesta sărutând mâna întinsă.

– Chiar așa! zise ea zâmbind.

– Chiar așa, nu se lăsă el. Suntem pentru a ajuta oamenii în necazuri. În cazul nostru, auto, pentru că de altele se ocupă alții.

I-a văzut zâmbetul ce-i înflorise în colțul buzelor și Victor fu cucerit.

– Sunteți un caz atipic de solicitant, spuse el.

– Cum așa?

– Păi veniți, faceți scandal și în loc să vă dau afară, iată-mă urmându-vă.

– Și ce-i așa deplasat în ceea ce faceți?

– De obicei nu facem așa ceva, iar cei ce pătesc ce ați pățit dumneavoastră ori aduc mașina tractată la atelier ori vin și vorbind frumos cer să fie ajutați. Dumneavoastră ați fost opusul.

– Și uite că mă ajutați totuși, nu se lăsă ea.

– Da, pentru că așa sunt eu. Nu vreau să văd oameni supărați și apoi vreau să-i ajut pe cei ce au nevoie de ceva.

– În locul dumneavoastră, spuse ea, dacă venea cineva în atelierul meu cu o gură așa mare ca a mea, îl dădeam cu măturoiul afară.

– Dacă vă dați seama că ați greșit, de ce totuși v-ați purtat așa deplasat!

– Nu știu, dar eram prea furioasă.

– Se poate, dar noi ce vină aveam?

– Uite-o colo, spuse ea arătând spre o superbă mașină germană.

– Pare nouă, zise el.

– Da, de zece zile, spuse zâmbind fericită.

– Atunci nu vor fi probleme.

S-au apropiat de frumoasa bijuterie nemțească și primind cheile apăsă telecomanda. Victor pătrunse grijuliu în mașină și privi admirativ bordul care se aprinse la introducerea cheii în contact. Nu porni și privind-o atent și-a dat seama că mașina este protejată împotriva încercărilor de a o fura și apăsând pe telecomandă și pe un buton de pe volan se auzi un declic și la prima cheie mașina porni.

O privi pe Ileana și fu cucerit de zâmbetul ei.

– Nu se poate, zise tânăra. Ce, ești vrăjitor?

– Un fel, dar pentru mașini, nu pentru oameni.

– Nu-i adevărat. Pe mine m-ai vrăjit.

Nu vru să-i răspundă și lăsă pe mai târziu să se gândească la spusele ei.

Apoi îi explică și arată cum să facă altădată dacă va mai păți așa ceva.

– De obicei cele două acționează împreună, așa că aveți grijă să nu pierdeți telecomanda sau mai bine zis cheia originală. Dacă totuși se întâmplă, în cartea mașinii aveți codul telecomenzii pe care trebuie să-l știți dacă totuși se întâmplă ceva cu cheia.

– Păi am patru, zise ea făloasă.

- Atunci, cincizeci de ani nu veți avea probleme.
- Cum adică! După șaptezeci de ani să nu mai conduc?
- Vă doresc să faceți acest minunat lucru și la o sută de ani.

– Mulțumesc pentru urare.

Victor ieși din mașină și privind-o îi zâmbi.

- Acum știți, așa cum am spus, că din acest punct de vedere nu veți mai avea probleme. Nu-mi rămâne decât să vă doresc să vă bucurați de ea și să o puteți conduce până la o sută de ani.

Așteptă să intre în mașină, să-i pornească motorul și luându-și la revedere printr-o fluturare a mâinii, își duse degetele la buze, apoi le întinse spre el, după care plecă.

Privi cum mașina dispare în trafic și se întoarse plecând spre atelier.

- Te-ai descurcat cu nebuna! îl întâmpină mirat Mache când intră în atelier.

– Da, are mașină cu protecție contra furtului și ea nu știa. Și apoi află că nici nebună nu este. Mi s-a părut chiar foarte normală. Poate mai nebuni suntem noi.

În birou încercă să reia câteva hârtii pe care le studia când Mache îl chemă, dar parcă nimic nu se lega, apărându-i în fața ochilor frumoasa cu purtare ciudată. Negăsindu-și locul îl sună pe Nae Voiculeț, șeful de la atelierul Doi și află că pro-

blema pieselor ce le aștepta de zece zile din Franța s-a rezolvat.

- Este pentru prima dată când întârzie atât de mult cu livrarea. De obicei dacă nu le au aici în țară nu durează mai mult de cinci zile ca să vină din Franța.

– Lasă Nae că am să găsesc eu o soluție de rezolvare.

- Ar fi bine că nu am fi nevoiți să ocupăm spațiul cu mașini în așteptare.

Atelierul Doi, cum îi spuneau celui de-al doilea service auto, era mai mare decât primul având douăzeci de angajați și după ce o altă hală va fi gata numărul acestora se va dubla. Astfel aici se vor putea face toate operațiunile legate de reparații, evitându-se acele înlocuiri rapide a componentelor.

Se va ocupa și de tinichigerie și de vopsitorie, ceea ce nu fac majoritatea atelierelor. Era și mai ieftin pentru clienți și un câștig pentru atelier.

Apropierea sfârșitului de an se simțea prin animația de pe străzi și bulevarde.

De câteva zile se aprinseseră luminițele de sărbători, dar lipsa zăpezii le umbrea frumusețea. Victor încă nu știa ce va face de sărbători, dar mai este timp își spunea cu fiecare zi care trecea. Tot amânând s-a trezit că doar zece zile îl mai despărteau de ele și se hotărî să rămână acasă. Dacă va găsi vreun coleg ce s-ar încumeta să-l invite sau să-i accepte invitația lui va fi bine, iar dacă nu, are să stea acasă. Dacă părinții